

видѣ костъта предъ заека, той не можа да се удържи отъ смѣхъ.

Заекътъ си почина презъ нощта и вече не се плашеше. Когато Братанъ му даде морковче, той лакомо го изяде. „Ехъ, приятелю мой, това ти се похаресва. Не е то като Бѣгчовата гола костъ. Ще почнешъ и да се голѣмишъ. Ха, опитай сега рѣпичката“... И рѣпичката биде изядена съ сжщото лакомство. „Та ти си билъ цѣлъ юнакъ!“ — хвалѣше го старецътъ.

Следъ две недѣли Черното Ухо съвсемъ оздравѣ. Малкитѣ костички скоро зарастнаха. Той вече отъ никого се не боеше и весело тичаше изъ колибата. Много му се щѣше да излѣзе на свобода и дебнѣше всѣки пжтъ, когато се отваря вратата. „Не, драги, нѣма да те пуснемъ — казваше му Братанъ. Защо ще ходишъ да мръзнешъ и да гладувашъ. Стой си тукъ при насъ, а на пролѣтъ иди си сбогомъ въ полето. Само гледай да те не срещнемъ съ Бѣгча“.

Бѣгчо очевидно мислѣше сжщото. Той легна до самитѣ врата, и когато Черното Ухо искаше да го прескокне, той му се зжбѣше и рѣмжеше. Но заекътъ съвсемъ се не боеше и дори си играеше съ него. Братанъ се смѣеше съ сълзи надъ тѣхъ. Бѣгчо легне на земята, колкото му ръстъ държи, замижи ужъ че спи, а Черното Ухо почва да го прескача. Увлѣченъ въ тая игра, заекътъ си ударваше нѣкога главата въ дъската и почваше да плаче по заешки, както плачатъ при ловъ смъртно раненитѣ зайци. „Сжщо като дете — чудѣше се Братанъ — по детински плаче. . . Ехъ, ти, Черно Ухо, ако не ти е жалъ за главата, дъската поне жалѣ; тя не е виновна.“ Тия съвети не помагаха и заекътъ не мирясваше. Бѣгчо сжщо се увличаше въ